

нала ужасна буря, грабнала малкото момченце, и, по-неже то било леко като птичка, полетяло над дърветата и право в ливадата. И кой знае, къде би още летяло, ако, за щастие, не поутихнал вятъра. И тъй се случило, че то било спуснато много излеко право върху една купчина сено, събрана сред ливадата. — Трябва да знаете, че това било през лятото.

Момченцето потънало в мекото сено и едва се забелязвало. И баща му не можал да го намери изведнаж.

„Мое момченце, защо вършиш тези лудории?“ казал той, като отупвал сеното от дръшките му. „Ами ако беше отнесен от бурята, аз и майка ти какво щехме да правим без тебе?“

„Няма вече да правя така! Няма вече да правя така!“ викало момченцето и отжърчало на двора. То не искало и да яде, защото се страхувало, че майка му пак ще му отупа сеното на гърба.

## II.

Не минало много време и момченцето забравило всичко това.

Един ден, като било съвсем самичко в стаята, откачило от стената лулата на татка си и я налпало, нахлузило на главата си голямата шапка на баща си и грабнало големия чадър.

„Ще ида в черква“, казало си момченцето и с разпнат чадър изскочило навън.

Този път то зле си изпатило от лудорията. В това време духнала силна буря, десет пъти по силна отколкото бурята през лятото. Бурята духнала в чадъра му, като че ли искала да му го грабне, но момченцето не го пушало. Бурята задигнала чадърът, а заедно с него и момченцето, дигнала ги високо-високо във въздуха, без то да се усети.

„Помощ! Помощ!“ викало момченцето, викало силно, колкото могло. И когато майка му изскочнала из къщи, момченцето хвъркало над къщи и дървета, прелетяло над селото и било отнесено нататък и по-нататък.

Ах, как то си изпатило! От страх изпуснало лулата из устата си и шапката му отхвъркнала от главата. Също паднала и едната му обувка, която, за нещастие, паднала върху главата на едно момиченце, което починало да плаче.